

CONGRES JUBILIAR – 50 UMEM – 1956-2006

Prof. Dr. C. Bogdan

Spitalul „Sfântul Luca“, București

Elveția a fost gazda celui de al 50-lea Congres al „*Uniunii Mondiale a Scriitorilor Medici*“, organism care și-a început activitatea în 1956, la început numindu-se FISEM (Federația Internațională a Societăților Scriitorilor Medici) și, din 1968, la Congresul care a avut loc tot în Elveția, la Lucerna, când s-a adoptat și denumirea actuală, – UMEM. Cu același prilej s-a elaborat un nou statut care în articolul 1 definea cu claritate scopurile, principiile de organizare și de funcționare a acestui organism federativ: „UMEM este o organizație mondială a medicilor scriitori bazată pe prietenie și colegialitate. Scopul său este de a întreține și promova relațiile internaționale, de a practica schimburile, toleranța și încurajarea în toate domeniile culturii, a respectului mutual, a înțelegerii și spiritului umanitar printre ființele umane, independent de rasa, credința, apartenența politică“.

Articolul 2 stabilea sediul comercial (adică, pentru anul calendaristic în curs), în țara și localitatea de origine a secretarului general în exercițiu, sediul juridic fiind, permanent, în Elveția.

În sfârșit, ceea ce ar mai fi necesar de cunoscut din statutul UMEM, sunt precizările art. 3 privind condițiile de a deveni membru UMEM:

- membri asociațiilor naționale ale medicilor scriitori (cum SMSPR este membră UMEM, membri societății noastre devin automat și membri UMEM, calitate ce poate fi înscrisă în C.V.-urile respective);
- medici scriitori izolați, din țările care încă nu fac parte din UMEM sau care nu au organizat asociații de medici scriitori;
- pot deveni membri extraordinari studenți în medicină sau membri altor profesii din domeniul sănătății care au activitate literară.

Acest congres jubiliar a fost marcat, între altele, și prin lansarea unei medalii jubiliare și printr-o placă comemorativă.

SIERRE – CITE DU SOLEIL

Asociația Elvețiană a Scriitorilor Medici (ASEM), una dintre primele constituite și cu o

activitate susținută și continuă, a ales ca loc de desfășurare a acestei celei de a 50-a întâlniri jubiliare, orașelul SIERRE (533 m altitudine), pitoreasca localitate din sudul țării, regiunea Valais, pe valea Ronului, vale largă și fertilă, cu un surprinzător de blând climat meridional unde chiparoșii, oleandrii, smochinii, castanii, vița de vie și câmpurile de lavandă sunt vegheate de crestele etern înzăpezite ale Alpilor, care sporesc gradul de însorire a acestei văi binecuvântată de natura generoasă, munții reflectând razele soarelui, retrimise văii ca niște uriașe oglinzi; de altfel ghidurile turistice atrag atenția asupra acestui puțin obișnuit contrast al naturii locului care alături câmpurile și terasele etajate, cultivate cu vița de vie – crestelor munților cu zapezi eterne („de la vignes aux neiges éternelles“).

Colonizată din epoca celtă, regiunea va cunoaște nomadismul, mai târziu locuitorii devenind stabili și-au împărțit viața între câmpie și munte făcând din peisajul auster și arid un pământ primitiv.

Pentru aceasta, Sierre, orașul cel mai însorit din Elveția este supranumit și „Cite du soleil“, „Regatul Soarelui și al vinului“, „Coeur du Valais“..., regiune a oenologiei și gastronomiei. În vecinătate alte „brand“-uri turistice și nu numai – Crans Montana, St. Mauritz, Val d’Anniviers, St. Gothard, Simplon, St. Leonard, Zinal, Vercovin, Vevey, Interlaken.

Este impresionant cum această țară predominant muntoasă (Alpii ocupă 60% din suprafața țării) valorifică orice palmă de pământ, cum transformă dealurile și chiar munții până la înălțimi incredibile pentru o cultură cum este vița de vie, amenajând terase în pante, unele foarte abrupte, dominate de vii, cultura cum se știe iubitoare de soare, în rest puțin pretențioasă; de altfel viticultura și pomicultura sunt foarte dezvoltate, în complementaritate cu ramuri industriale puternice (produse chimice, farmaceutice, industria ceasurilor ș.a.) și un turism dintre cele mai bine organizate și profitabile pentru prosperitatea acestei țări, cu o suprafață de aproape șase ori mai mică decât a țării noastre. Valorificarea reliefului predominant colinar și muntos se face și în direcția locuirii, așezări umane, orașele, comune și sate împodobesc dealurile și pantele munților până la

altitudini de 2000 m și peste. Muntele este viu, umanizat și oferă, mai ales noaptea, o priveliște absolut mirifică prin buchetele de lumini care îi împodobesc pantele până sus spre înălțimi (clipind mărunț în liniștea solemnă a nopții) care nouă, celor trăitori la câmpie ni se par ametišoare; dealurile, zonele noastre montane, sunt practic nelocuite sau puțin locuite, romanii clădindu-și casele obstinant, cel mai adesea jos, pe văile apelor, a celor care frecvent își ies din matcă, expunându-se, cum constatăm an de an, inundațiilor, viiturilor, dezastrelor și luând-o sisific, de fiecare dată, de la capăt...

Un vizitator care vine, de pildă din România, (cazul subsemnatului prezent de altfel pentru a patra oară în „țara cantoanelor“) nu poate să nu fie impresionat și plăcut surprins, între altele, și de ordinea și curățenia, prezente permanente și pretutindeni în orașe și comune, pe străzi, în gări, în parcuri, oriunde... În fapt această plăcută și reconfortantă realitate estetică și sanogenă nu este altceva decât dovada educației cetățenilor acestei țări. Nu se aruncă nimic la întâmplare, nici banalele mucuri de țigară. Colectarea deșeurilor pe sortimente (din ce în ce mai diversificate) este un reflex ce explică o impecabilă curățenie și contribuie și la prosperitatea țării prin reciclare și refolosire.

Locul de desfășurare a lucrărilor Congresului a fost „Chateau Mercier“, un castel construit în 1906 (un alt jubileu, 1906-2006, centenarul castelului) în stil baroc, rezervat în prezent întâlnirilor de grupuri nu prea numeroase – 50-75 persoane – potrivit capacității castelului. Situat pe un promontoriu, de unde priveliștea Sierre-ei poate fi admirată din unghiuri probabil bine studiate de constructorii edificiului, Chateau Mercier te introduce într-o atmosferă de belle-epoque, prilejuindu-ți o călătorie în timp în saloanele somptuoase, lambrisate în lemn castaniu care vor fi găzduit atâtea întâlniri și baluri galante, seri de muzică și de lectură, spații împodobite cu decorațiuni în motive art-deco, mobilier de epocă bine conservat, fresce împodobind pereții și plafoanele cu teme bucolice, pictură multă în manieră clasicistă, coexistând pașnic și armonios cu manieră romantică și romantic-târzie.

În această atmosferă nu este greu de imaginat cum vor fi răsunat și rezonat, în miezul unui octombrie cald, însoțit și parfumat, versurile citite sau declamate în atâtea sonorități lingvistice, de medicii-poetii adunați pentru trei zile faste într-un cadru egal de fastuos sub semnul muzelor Euterpe, Erato și Caliope, dar invitată fiind însă și Clio (s-a citit și istorie – personalități dispărute, evocate cu emoție) și de asemenea și Talia (s-a citit și interpretat și fragmente de teatru, texte aparținând genului de satiră și umor).

LUCRĂRILE

După ce am prezentat cadrul de desfășurare a acestei întâlniri jubiliare, încercând să sugerăm, cât mai aproape de realitate, decorul și atmosfera generoase care ne-au fost gazde, o prezentare a desfășurării lucrărilor poate fi interesantă, în efortul de a face din cititorii acestor rânduri, martori ai manifestării pe care încercăm s-o prezentăm cu fidelitate apelând, dincolo de cuvinte, totdeauna insuficiente, și la ajutorul imaginarii, sugerat, de altfel, tot prin cuvinte...

Tema congresului convenită, la congresul precedent, conform cutumelor UMEM, de către comitetul director împreună cu adunarea delegaților, două din forurile statutare de conducere, cel de al treilea fiind adunarea generală, a fost extrem de largă și de generoasă, **Libertatea**, concretizată totuși într-o formulare mai circumscrisă și mai adaptată în programul detaliat al Congresului: *Les medecins et la liberte «dans tous ses etats»* a stimulat, în special pentru secțiunile de proză, dar și pentru poezie, abordări de o mare diversitate, din varii perspective – libertatea de creație, libertatea cuvântului și a opiniei, educația și libertatea, libertate și egalitate, libertate și umanism, libertatea și filosofia, libertate versus liberum arbitrium, libertatea și politicul, liberalismul și evoluția doctrinelor liberale ș.a.

S-au putut remarca, în mod deosebit și oarecum surprinzător, confrății din țările occidentale care s-au lansat în dezbateri vii în favoarea valorilor libertății, prezentările și discursurile transgresând firesc în politic. Surprinzător, dacă se ține cont că acești colegi ai noștri aparțin unor țări libere; probabil că amintirea unor istorii mai îndepărtate sau mai recente chiar din țările lor (practic, istoria fiecărei țări a cunoscut de-a lungul timpului și dictaturi și regimuri autoritare) exemplele est-europene ale istoriei mai recente sau cele contemporane persistând încă în diferite țări, extremismul, integristul, terorismul și alte amenințări la libertatea indivizilor și populațiilor, alimentează la occidentali o teamă și, consecutiv, o vigoare permanentă. S-a vorbit de „biofascism“-ul modern „qui menace notre avenir“. Oricum, debaterile au fost extrem de interesante, chiar dacă au debordat adesea un cadru strict literar.

Variatatea abordărilor libertății și liberalismului a trecut în revistă și a susținut, în funcție de participantul la dezbateri, cele mai importante concepte filosofice și doctrine politice referitoare la tema supusă discuției – liberalismul absolut, clasic, neo-liberalismul și liberalismul social, limitele libertății (libertatea în stare pură ca utopie, libertate totală, dar nu și libertatea de a face rău celorlalți, de a

discrimina sau de a ucide etc.). Totdeauna însă s-a avut grijă *spre a se păstra perspectiva culturală, literară*, exemplificându-se cu texte ale unor scriitori; prezentându-se analize prin prisma conceptului de libertate a operelor unor scriitori, între aceștia și unii cu formație medicală, dispăruți sau contemporani, exemple Friedrich Schiller, Albert Schweitzer, Bernard Schmitt – „un des derniers humanists“, fost președinte FISEM/UMEM, sau cu textele proprii ale celor prezenți.

O contribuție de cercetare istorică a adus-o în eseul său, *La Liberte en Philosophie*, confratele *Andreas Steiner* relevându-ne un *Friedrich Schiller* (nu foarte mulți știu că era medic militar și acestora ne adresăm cu această informație) dincolo de poetul și dramaturgul reprezentant de frunte al grupării „Storm und Drang“ autor al unor opere (poezie, teatru, eseu istoric și filosofic) cu rezonante eroice, aspirații umaniste sau ecouri ale clasicismului antichității elene, ca apologet (în sensul pozitiv al termenului) al ideii de libertate. Autorul eseului l-a numit: „le philosophe de la liberte le plus caracteristique des temps modernes“. Puțini, afirmă Steiner, cunosc scrierile filosofice ale marelui scriitor (și medic!) german care, continuă autorul, sunt astăzi mai actuale ca niciodată. Într-una din lucrările sale de referință în acest domeniu, *De l'Education Esthetique de l'Etre Humain*, susține că drumul libertății trece prin educația estetică, ideea dezvoltată mai târziu de filosofi și esteticieni; creația estetică este expresia libertății interioare și a libertății exterioare.

Francoise Verrey Bass, președinte ASEM și organizatoarea congresului, a evocat personalitatea unui scriitor și filosof născut în Valais, a cărui operă axată pe libertatea interioară a ființei umane trebuie mai bine cunoscută peste hotarele țării sale natale. Este vorba de *Charles Ferdinand Ramuz* (1878-1947) prieten și colaborator al compozitorului Strawinsky și pictorului Auberjonois.

Alte eseuri despre libertate, citabile pentru conținutul de idei au fost: *Liberte, Egalite, etc.* – J.L. Belgrand (Franța), *La liberte? Un rêve!* – A. de Voogd (Franța), *An 2390 – En fin Libre* – Jean Pierre Garen (Belgia), *Education a la liberte*, Sergio Marengo (Elveția), *Les multiples facettes de la liberte* – essai philosophique – Roland Noel (Franța), *In Stalins Geburtssadt* – Emil Pinter (Ungaria), *La Liberte guide nos pas* – Jean-Marie Tetart (France), *A propos de Liberte* – Carlos Vieira Reis.

În sfârșit, tema libertății a inspirat și medicii-poetii prezenți în secțiunile de poezie cu poemele: *Liberte* – Roland Noel, *Deux poemes sur la liberte* – Andreas Steiner, *Liberte* – Solange Schmitt (Franța).

MISIONARISMUL MEDICAL CONTEMPORAN CA SURSĂ DE INSPIRAȚIE

Unul din genurile cultivate de medici, literatura memorialistică, în care au excelat medicul-scriitor canadian Norman Bethune („Călător pe patru continente“) sau compatriotul nostru stabilit peste hotare, Nicholas Catanoy, ca să amintim doar două nume dintre multe altele, animate de spiritul aventurii, al cunoașterii, al descoperirilor (David Livingstone călător în inima Africii, Sergiu Algeorge pasionat de India) a fost la acest congres bine ilustrată în-deosebi printr-o nouă dimensiune adusă în actualitate de evoluția geopoliticii din ultimele decenii – *misionarismul medical*. Organizații fondate de grupuri asociative ale medicilor care au aparut și au devenit active pe multe din meridianele lumii, ex: „Medicii fără frontiere“ au reprezentat un demers umanitar și o angajare civică a medicului în rezolvarea și ameliorarea situațiilor sociale în țările sărace cu populații amenințate de înfometare, epidemii, conflicte etnice sau religioase, războaie civile; dincolo de implicarea ca profesioniști cu sensibilitatea și vocația într-ajutorării (exemplul clasic al marelui umanist, scriitor și muzician, medicul misionar Albert Schweitzer laureat al premiului Nobel care, de altfel a fost și evocat în cadrul congresului), medicii și-au găsit și surse de inspirații pentru lucrări literare oferite publicului cititor.

Unul dintre ei, J. Cristophe Rufin a fost recompensat în urmă cu doi ani cu prestigiosul premiu Goncourt, pentru „Rouge Bresil“.

Mai mulți autori au prezentat texte inspirate din misiunile la care au participat, unele din aceste texte fiind fragmente din cărți lansate deja sau urmând a fi lansate: Jan Pietruski din Polonia a citit „Une garde de nuit (en Afrique Equatorial)“ fragmente de jurnal clinic, evocând cu sensibilitate, emoție și realism dureros, suferințe umane într-o lume nefericită pe care confrați de ai noștri cu vocația misionarismului, a întrajutorării și dăruirii, – marca de noblețe a medicinei – încearcă s-o aline, fiindcă se știe, deși medicina „guerit parfois“, „soulage toujours“, cum spune un vechi adagiul hipocratic.

Andreas Steiner a evocat experiența sa ca participant la misiuni medicale în țările Africii (Etiopia, Tanzania, Gabon) și America de Sud. În Gabon a condus vestitul Spital Albert Schweitzer din Lambarene.

Experiența sa atât de bogată nu numai în castiguri profesionale, dar în special etice, a constituit substanța unui volum consistent, lansat la Congresul UMEM.

Confratele *Roland Noel*, angajat într-o misiune medicală voluntară în Rwanda ne-a oferit „ses

emouvants temoignages“, care au fost dezvoltate pe larg într-un volum pe care, de asemenea, l-a lansat la congres în secțiunea: lansări de carte

LANSĂRI DE CARTE LITERARĂ

Mai mulți participanți la Congres, care și-au putut publica volume literare (unii dintre medicii-scriitori publică și literatura medicală) recente, au folosit prilejul întâlnirii la Congresul jubiliar, spre a-și lansa și prezenta operele. Astfel *David Kunzler* (Elveția) și-a prezentat volumul de versuri în manierele Haiku și Tanka, genuri din ce în ce mai cultivate de europeni, *Kleine Sammlung von HAIKUS und TANKAS verschiedenen Inhalts*.

Abraham de Woogd (Franța) cunoscut ca novelist, eseist și autor „Des temoignages romances sur les relations entre le malade et son soignant, non sans humour“ și-a prezentat volumul de nuvele, *Le Caresseur de vieilles dames*.

Foarte activul la acest Congres, confratele *Andreas Steiner*, mâna dreaptă a doamnei Françoise Verrey-Bass în organizarea acestui Congres – a citit proza, versuri, a organizat un medalion literar pe care-l vom prezenta în continuare, a fost prezent și în secțiunea „lansări de carte“ cu un consistent volum: *Das Leben unser hochstes Gut Albert Schweitzer Ethik im 21 Jahr hundert*.

Jean-Marie Tetard (Franța), robust octogenar și creator longeviv și-a prezentat ultimul volum de nuvele (apărut în 2006) – *Un matin par hazard*.

În sfârșit, *Roland Noel* (Franța), ne-a prezentat volumul *Les blessures incurables du Rwanda*, Editions Paari 2006, o carte emoționantă care își face cititorii martori la drama acestei țări macinate de conflicte fratricide, pe care dr. Roland Noel le-a trăit nemijlocit în extraordinara sa experiență ca medic misionar voluntar, încercând să panseze rănilor provocate de un neverosimil război civil între frați. Cartea este onorată de o prefață semnată de dr. *Jean-Cristophe Rufin*, fost vicepreședinte al „Medicilor fără Frontiere“, medic scriitor angajat social și umanitar în cadrul organizației amintite, de asemenea, ca diplomat și scriitor, în favoarea țărilor și populațiilor aflate în diverse crize sociale, umanitare, foamete, războaie ș.a. pe care subsemnatul l-a prezentat în paginile săptămânalului nostru cu prilejul prestigiosului premiu „Goncourt“ prin care a fost răsplătit pentru romanul sau, *Rouge Bresil* apărut la Gallimard, în 2001.

SECȚIUNEA EVOCĂRI

În contextul semnificației jubiliare a Congresului – A 50-a aniversare – câteva evocări ale unor

personalități ale scriitorilor-medici dispărute, au reprezentat pe de o parte mărturia recunoștinței pentru activitatea și operele lor, pentru aportul la afirmarea UMEM și a medicilor-scriitori. Între aceștia, *Bernard Schmitt* fost președinte UMEM, medic psihiatru, doctor în medicină, universitar și medic scriitor, personalitate publică, mare umanist, președinte al primului Club Kiwanis din Franța – club cu scopuri și activități umanitare în favoarea copiilor în dificultate.

S-a născut într-o familie cu vocație și atmosfera artistică – tatăl era pictor-gravor și mama profesoară de pian și a avut privilegiul de a-i fi naș, celebrul Albert Schweitzer care a decis pentru finul său, observându-i înclinațiile, o dublă formație științifică și culturală, obținând un doctorat în științe și unul în litere. A profesat cu credința în paralel, cu rezultate la nivel înalt atât medicina cât și literatura și de fapt, dincolo de literatură, un militantism cultural și umanitar.

Vorbea șase limbi, între acestea, greacă și islandeză. Luptător voluntar în Rezistența, angajat pe front, a fost distins cu numeroase ordine și medalii; a fost și diplomat – Consulul Franței la Reikjavik. Opera literară de animator (președinte UMEM din 1968, membru în juriul prestigiosului „Prix Littre“), creator – autor a 11 cărți plus volumul apărut postum „La Spirale“ – „un livre qui est une suite magne de nouvelles: ses dix-huit et une nuits“, poeme, nuvele, teatru, romane polițiste.

Soția sa, Solange Schmitt a încheiat evocarea prestigiosului său soț plecat dintre noi, în urmă cu 8 ani la vârsta de 74 ani, prezentând alocuțiunea rostită de Bernard Schmitt în 1996, cu ocazia celei de a 20 comemorări a morții lui Rene Cassin, laureat al Premiului Nobel pentru Pace.

Alte personalități evocate au fost doctorul *Alfred Rattler* (Germania) fost secretar general al UMEM și dr. *Rene Kaech* aleși, pentru activitatea depusă, membru și respectiv, președinte de onoare.

SOIREE RILKE

Ultima seară a fost dedicată unui mare poet, *Rainer Maria Rilke*. Medalionul literar Rilke inclus de organizatori în programul Congresului ca o manifestare distinctă, ține de faptul că marele poet, care a scris cea mai frumoasă poezie în limba germană, (în apropierea sa, potrivit aceluiași criteriu, aflându-se și Paul Celan, născut în Bucovina, la Cernăuți, poet multilingv – română, germană, franceză, și mort la Paris), a trăit, a creat și a murit la Sierre. Andreas Steiner, inițiatorul acestei evocări mi-a

mărturisit că așa cum noi îl revendicăm pe Ovidiu (care a trăit ultimii ani ai vieții și a creat pe teritoriul țării noastre, subiectul prezentării pe care am făcut-o la Congresul anterior din Isernia – Italia) tot așa elvețienii revendică și pe Rilke ca pe un poet care aparține și Elveției.

Rainer Maria Rilke, de origine austriacă, s-a născut la Praga în 1875 și s-a stins din viață la Sierre – Elveția în 1926 la numai 51 de ani, în urma unei septicemii. A fost un poet „globtrotter“, a făcut numeroase călătorii în țările europene, dar și în Africa de Nord, în Egipt. Se cunoaște mai puțin (și asupra acestui lucru s-a insistat), că Rilke nu a fost numai un poet de expresie germanofonă ci și francofonă, 20% din scrierile sale fiind în limba lui Voltaire. Legăturile sale cu Franța au fost foarte strânse, era un apropiat al lui Rodin (căruia i-a consacrat un volum de esuri „Auguste Rodin“), al lui Cezanne, fiind și un mare admirator al lui Paul Valery. Era interesat și de lumea slavă, bun prieten cu Boris Pasternak, scandinavă și latină. Opera sa, în scurta sa viață, a fost une „explosion creatrice“, care a stat sub semnul unei formații umaniste – lirica de transfigurare în tonalități folclorice, a sentimentului de solitudine („Viață și Cântec“), poeme de inspirație religioasă („Cartea orelor“, „Viața Mariei“). Tema candorii a dragostei, a morții, a artei („Elegii duineze“, „Sonete către Orfeu“). Celebrele „Elegii duineze“ au fost scrise la Sierre unde a ales poetul să se stabilească, atras de peisajul biblic și eroic – cetăți și turnuri din Evul Mediu, castele, câmpia fertilă a Ronului cu vegetația meridională, chiparoșii zvelți fășnind ca niște semne de mirare, dintre aco-perișuri, donjonurile castelelor, turlele și campanilele bisericilor. Evocări neoromantice (Cântecul despre iubirea și moartea cornetului Cristophe Rilke); proza autobiografică (Însemnările lui Malte Laurids Brigge); mărturisiri estetice („Scrisori către un tânăr poet“), multe traduceri – o operă care justifică ceea ce s-a numit „explosion creatrice“.

Am informat participanții la această evocare susținută de directorul Muzeului „Rainer Maria Rilke“ – elvețienii cinstesc memoria poetului lor de adopție printr-un Muzeu și o „Fundatie Rilke“ – și de Andreas Steiner, că Rilke a corespondat între alții și cu un poet român pe nedrept cam uitat, Ion Pillat (1891-1945), aparținând cercului Gandirea, inițial de exprimare în maniera parnasiano-simbolistică, trecând apoi prin tradiționalism (cultivând peisajul și amintirile) spre poezia de viziune neo-clasică și formule originale „Poeme într-un vers“; Premiul Național pentru Literatură, 1936.

POEZIA

Ca de obicei, creația poetică a fost bine reprezentată de cei 14 autori care au citit, majoritatea în mai multe rânduri, fiindcă au fost mai multe secțiuni de poezie; s-au citit versuri la finele cinelor, totdeauna într-un cadru deosebit – castel, restaurant cu specific valaisan, muzeu. Libertate, iubire, amintire, pastel, evocare a copilăriei și tinereții, a peisajului natal, impresii de călătorie, versuri de inspirație clasică (Oda lui Leonidas), o varietate tematică și a inspirației ca și a formulelor de exprimare – prozodice, vers alb, haiku și tanka.

Subsemnatul a citit versuri în două serii de poezie haiku și alte poeme scurte, în versiune franceză și în limba română; deși este greu să afirmi că ceea ce ai scris și prezentat a primit aprecierile celor ce te-au ascultat, reproducerea câtorva dintre micile poeme, mult aplaudate, pare mai potrivită pentru a reda contribuția românească:

Între negrul nopții
și sideful zăpezii
ochii galbeni ai
satului.

Entre le noir de la nuit
et le blanc de la neige
les yeux jaunes
du village.

Amnarul lunii
scăpărând stelele
pe sticla
cerului.

Le clin d’œil de la lune
allumant les étoiles
sur le verre
du ciel.

Magnolia plânge
cu lacrimi înghețate
întoarcerea pentru o zi
a iernii.

Le magnolia pleure
avec des larmes gacees
le retour pour un jour
de l’hiver.

Noaptea îmi stinge
culorile
și-mi înneacă în tăcere
sunetele
spre a mă bucura
numai de tine...

La nuit eteint les
couleurs
et noie en silence les
sons
afin de me laisser me
rejouir
de toi, seulement...

„SECȚIUNEA“ ORGANIZATORICĂ

Adunarea reprezentanților, la care a fost prezent și subsemnatul, a avut o ordine de zi încărcată și a prilejuit dezbateri vii, dar evident democratice.

• S-a decis lansarea drapelului UMEM, pornind de la o macheta realizată și prezentată de președintele Carlos Vieira Reis; s-a stabilit culoarea de fond și cea a înscrisurilor și siglei, forma și dimensiunile literelor; subsemnatul am propus și realizarea

unor fanioane care să reproducă, la dimensiuni reduse, modelul drapelului

- A fost lansat oficial site-ul UMEM: www.UMEM.NET care va impulsiona activitățile uniunii, prilejuind o comunicare promptă și eficientă a societăților cu staff-ul UMEM. Toate societățile sunt invitate să trimită informații privind activitățile pe care le desfășoară

- S-au analizat ofertele pentru „51-Congres UMEM – 2007“, acceptându-se oferta maghiară. Congresul va avea loc tot în luna Octombrie, la Budapesta. Tema propusă inițial „Comunicarea interumană“ nu a întrunit în cele din urmă acordul necesar, fiind considerată prea tehnică. S-a convenit ca participanții să reflecteze și să propună un titlu pentru tema 2007 care va fi supus discuției în ve-

derea acordului. Subsemnatul a propus Universalism – Mondializare – Identitate. Germania s-a oferit să organizeze ediția din 2008 a Congresului, ofertă ce va mai fi analizată anul viitor, la Budapesta unde vor putea fi discutate și alte oferte.

Aime Benichou medic scriitor, pictor, critic de artă, președinte al Asociației Franceze a medicilor și studenților în medicină – pictori și inițiatorul Uniunii Mondiale a Medicilor Pictori a lansat invitația la Congres d'Art – Medicine și Voyage d'Etudes Art-Medicine eveniment care va avea loc între 21-25 martie 2006 la Sevilla – Spania.

În sfârșit, același for, adunarea reprezentanților, a numit vicepreședinți – prof. Horst Rheindorf – Germania și, onorant pentru Societatea noastră, pentru activitatea în cadrul UMEM – subsemnatul.